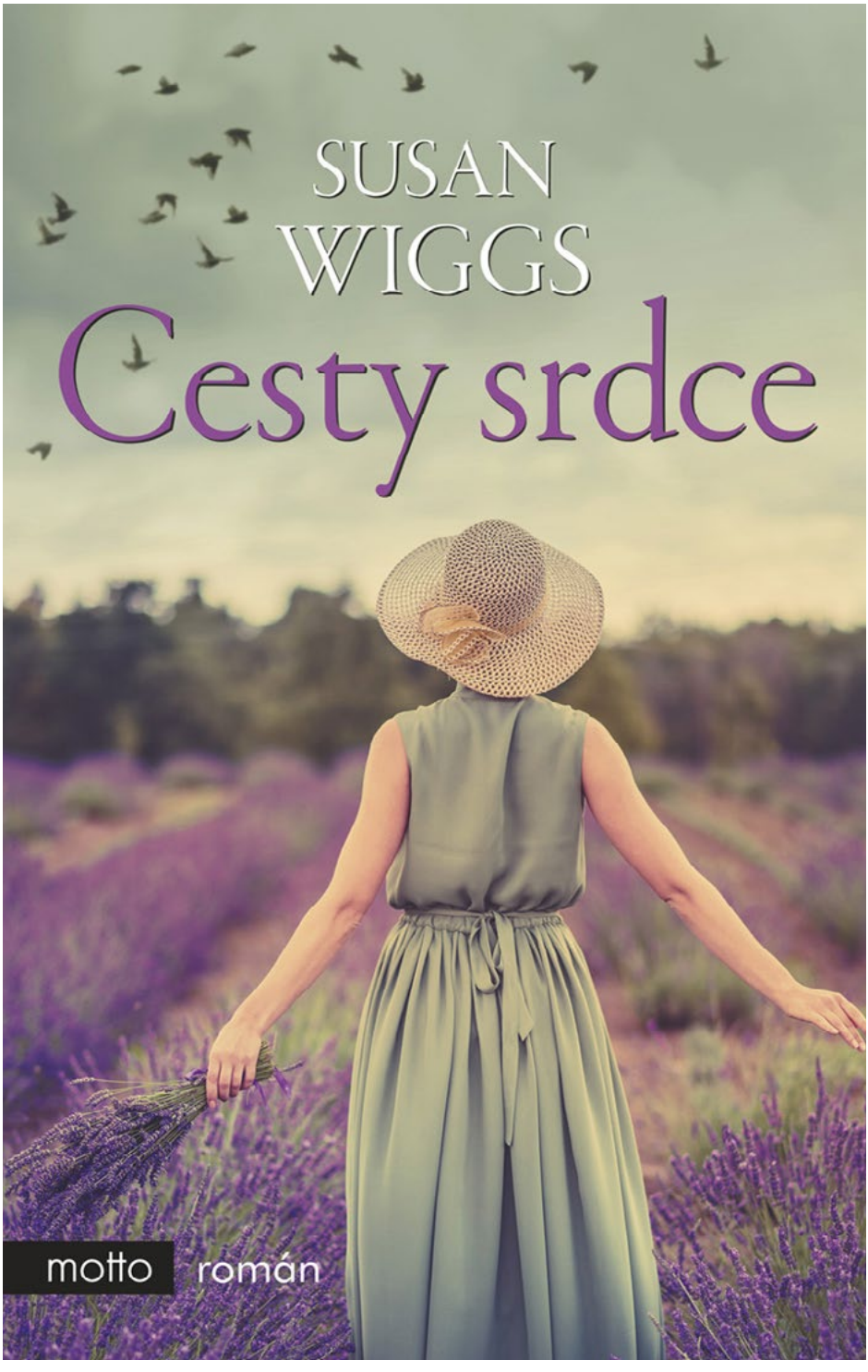
SUSAN
WIGGS
Cesty srdce
motto
román

Cesty srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Susan Wiggs
Cesty srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Cesty srdce

SUSAN WIGGS

Praha 2019

Přeložila Irmgard Kolinská

Mému manželovi Jerrymu: za všechny společně vykonané
cesty, za všechny okamžiky inspirace, za bloudění
po ztracených objížďkách, za nekonečné vzlety imaginace,
za to, že ví, že nejdůležitější cestou v životě je ta,
která nás zavede domů.
Jsi nejlepší dobrodružství, jaké jsem kdy zažila.

ČÁST PRVNÍ

Bethany Bay

Díky za všechny dary světla, jež zkrášlily léto,
které uplynulo, aby čekalo na svou odměnu.

Z DOPISU EMILY DICKINSONOVÉ
PANÍ JOHN HOWARD SWEETSEROVÉ

1

Čtyři z pěti kroků při vyvolávání filmu se musí odehrát v naprosté tmě. A úplně nejdůležitější v temné komoře je načasování. Rozdíl mezi přeexponováním a podexponováním může někdy být záležitostí milisekund.

Camille Adamsová milovala preciznost téhle práce. Milovala vědomí, že pokud zvolí správnou rovnováhu mezi chemikáliemi a načasováním, je úspěšný výsledek zcela v jejích rukou.

V místnosti nesmělo být žádné světlo, ani ono speciální červené či oranžové určené pro fotokomory. Latinské *camera obscura* znamená „temná komora", a když byla Camille mladá a fotografickým procesem již tehdy naprosto fascinovaná, snažila se ze všech sil, aby se ve svém umu stále zdokonalovala. Její první temná komora byla místnůstka, která byla cítit parfémem frangipani její matky a rybářskými holínkami obalenými solí z Chesapeakské zátoky, které patřily jejímu nevlastnímu otci. Všechny otvory zakrývala izolepou a těsnicí páskou, aby dovnitř nemohlo proniknout sebemenší světlo. I tenounká škvíra ve dveřích mohla způsobit zamlžení negativů.

Nyní, když fotografování na film nahradilo digitální zobrazování, soustředil se její zájem na porůznu nalezené staré filmy. Měla ráda vzrušení z otevírání dveří do minulosti a z pocitu, že je první, kdo do ní nahlédne. Často si při práci se starou cívkou fotofilmu nebo filmovým pásem představovala, jak kdosi neznámý bere do ruky fotoaparát a pokouší se zachytit jeden prchavý okamžik či zajímavou pózu. Pro Camillu byla temná komora jediným místem, kde viděla všechno zřetelně a jasně a kde se cítila být pánem své práce.

Dnes měla na programu záchranu kotouče pětatřicetimilimetrového filmu, který našel klient, s nímž se ještě nesetkala, jakýsi profesor historie jménem Malcolm Finnemore. Film přinesl kurýr z Annapolisu a byla k němu přiložená instrukce s požadavkem, aby byl co nejrychleji zpracován. Jejím úkolem bylo vyvolat film, mikrografickým skenerem digitalizovat negativy, pořídit z negativů pozitivy a e-mailem poslat výsledek. Kurýr se měl vrátit ve tři hodiny, aby vyzvedl originály negativů a kontaktní kopie.

Termíny pro Camillu nikdy nebyly problém. Stres jí nevadil. Nutil ji jasně přemýšlet a pracovat efektivně a soustředěně. Ve skutečnosti pro ni takhle fungovala většina věcí v životě.

Všechny chemikálie už čekaly připravené – přesně kalibrované, pečlivě odměřené v kádinkách rozmístěných tak, aby na ně snadno dosáhla. Nepotřebovala světlo k tomu, aby věděla, jak jsou seřazené téměř jako nástroje na chirurgickém podnosu – vývojka, přerušovač, ustalovač, prací lázeň –, a uměla s nimi zacházet s citlivostí chirurga. Když byl film vyvolaný, usušený a vytvrzený, mohla si konečně prohlédnout výsledek. Tuto část své práce milovala: díky jedinečnému působení světla měla příležitost otevírat časové schránky a stávat se objevitelkou ztracených a znovu nalezených pokladů.

Byli lidé, a byl mezi nimi i její zemřelý manžel Jace, kteří její práci považovali za pouhé řemeslo či koníčka. Camille však věděla své. Jediný pohled na kterýkoliv snímek Ansela Adamse – mimochodem, nebyl to Jaceův příbuzný – stačil jako důkaz, že v temné komoře může vznikat umění. Za každou Adamsovou hotovou fotografií bylo možno tušit desítky pokusů, než byl její autor spokojen s výsledkem.

Camille nikdy předem nevěděla, co starý film odhalí – mohlo se třeba stát, že byl znehodnocen působením času nebo živlů. Profesor možná náhodou narazil na filmovou kazetu, na kterou se zapomnělo a která byla zastrčená někde v archivech

Smithsonova institutu nebo v některém z depozitářů knihovny v Annapolisu.

Záleželo jí na tom, aby dokázala film zachránit, protože se mohlo jednat o důležitý materiál. Role filmu, kterou opatrně navíjela na cívku, mohla představovat významný nález. Mohly na ní být portréty lidí, které ještě nikdo nespatřil, snímky krajiny, jež se zatím k nepoznání změnila, nebo vzácný záběr prchavého okamžiku v čase, který se již nikdy nevrátí.

Na druhou stranu mohl film představovat něco naprosto prozaického – rodinný piknik, běžný pouliční výjev, neobratné snímky neidentifikovatelných lidí. Nebo možná obsahoval obrázky dávno zemřelého milovaného člověka, jehož vdova si ještě jednou naposled přála vidět jeho obličej. Camille si dosud pamatovala bolestný údiv, když po Jaceově smrti viděla manželovy fotografie. Jeho poslední snímky však zůstaly černé, stále ještě zavřené v jejím fotoaparátu. Klasická Leica byla její oblíbený aparát, ale od Jaceovy smrti se jí nedotkla.

Lépe jí vyhovovalo pracovat s filmem úplně cizích lidí. Teprve minulý týden se v jednom úložném boxu našel vzácný soubor nitrocelulózových negativů ve velmi špatném stavu. Obrázky byly vinou lidské nedbalosti a působením času slepené k sobě. Věnovala jim nekonečné hodiny pečlivé práce, než jednotlivá okénka od sebe oddělila, odstranila plíseň a konsolidovala vrstvy obrázků, aby odhalila něco, co objektiv kamery viděl o století dřív – výsledkem byly jediné známé fotografie nyní již vyhynulého druhu tučňáků.

Jindy zase exponovala negativy z portrétního sezení Bess Trumanové, která byla ze všech prvních dam dvacátého století nejméně ochotná se dát fotografovat. Zatím nejsledovanější Camillin projekt byl záznam vraždy na objednávku, díky němuž byl posmrtně zproštěn viny muž, jenž byl odsouzen k popravě oběšením za zločin, který nespáchal. V celostátním tisku vyšly komentáře oceňující její zásluhu na vyřešení dlou-

holeté záhady, Camille však měla smíšené pocity, protože věděla, že byl oběšen nevinný člověk, zatímco vrah se dožil vysokého věku.

Nyní, když zapínala digitální časovač, aby spustila magickou alchymii temné komory, téměř se neodvažovala dýchat.

V tom okamžiku ji vyrušil zvuk telefonu, který měla postavený hned za dveřmi. Telefon nemohla mít v temné komoře kvůli světlu, které se při zazvonění rozsvítilo na jeho displeji, a měla proto nastavenou maximální hlasitost, aby slyšela zprávu z hlasové schránky. Od té doby, co jejímu otci diagnostikovali rakovinu, se jí při každém zazvonění telefonu zrychlil pulz.

Nechala telefon několikrát zazvonit a v duchu si spílala za to, že panikaří. Tátova nemoc byla na ústupu, byť jí lékaři neřekli, jak dlouho může taková remise vydržet.

„Tady je Della McCloskyová z Henlopenského zdravotního střediska a volám Camillu Adamsovou. Vaši dceru k nám přivezli na urgentní příjem –"

Julie. Camille rozrazila dveře temné komory a popadla telefon. Cívka filmu s rachotem spadla na zem. Lomcoval jí strach. „Tady je Camille. Proč je Julie na pohotovosti?"

„Madam, vaši dceru na urgentní příjem právě přivezla sanitka ze záchranářského kurzu v surfařském klubu v Bethany Bay."

Zachvátila ji ledová hrůza, která jí nedovolovala se nadechnout. „*Cože?* Je zraněná? Co se stalo?"

„Je už při vědomí, sedí a mluví s námi. Přijel s ní instruktor Swanson. Julii strhl zpětný proud a nadechla se vody. Doktor ji právě prohlíží."

„Hned k vám jedu." Camille se vrhla k zadním dveřím, sebrala z věšáku klíče a hnala se po schodech verandy k autu. Žádné přemýšlení. Žádné plánování. Pouze akce. Když dostanete zprávu, že vaše dítě je v nemocnici na urgentním příjmu, není

čas na přemýšlení. Zbývá pouze ten nejniternější strach, jaký si člověk dokáže představit, takový, který jí sevřel hruď jako železná obruč.

Skočila do auta, nastartovala a řítila se po příjezdové cestě, až od pneumatik obloukem odlétaly úlomky ústřičných škeblí. Na konci své ulice prosvištěla kolem majáku, který se již stovku let tyčil nad zálivem coby strážce skalnatých mělčin.

Měla zapnuté autorádio, na němž Crash Daniels, majitel surfařského bistra Surf Shack, každou celou hodinu vysílal zprávy pro surfaře. „Lidi, už k nám dorazila první ochutnávka léta. Celý poloostrov Delmarva si užívá teplot kolem třiceti stupňů. Pobřeží vypadá fantasticky. Nevěřili byste, jak je v Bethany Bay nádherně…“

Camille vypnula rádio. Strach o dceru ji nutil k plnému soustředění. Surfařský záchranářský kurz? Co tam Julie ksakru dělá? Vždyť do kurzu, což je pro devátou třídu volitelný předmět, se Julie vůbec neměla zapisovat! Camille jí to navzdory jejímu žadonění zakázala. Je to příliš nebezpečné. Příbojové vlny na straně poloostrova směrem k Atlantiku mohou být smrtelné. Necítila však žádnou satisfakci z toho, že měla pravdu. Julii strhl zpětný proud, říkala sestra. Hrůzou cítila srdce až v krku a bylo jí na zvracení.

„Klid,“ řekla si. „Zhluboka dýchat. Ta žena v telefonu říkala, že Julie je při vědomí.“

Jace byl také při vědomí jen několik okamžiků před tím, než ho před pěti lety, když byli na krátké romantické dovolené, navždy ztratila. Neubránila se, musela na to myslet. To byl důvod, proč odmítla podepsat souhlas na Juliině přihlášce do surfařského záchranářského kurzu. Druhou takovou ztrátu by nepřežila.

Byla doba, kdy Camille vedla šťastný život v radostné nevědomosti o tom, jak znenadání a bez varování může udeřit tragédie. Po celé své idylické dětství v Bethany Bay byla bezstarost-

ná a divoká jako ti ptáci, kteří kroužili nad vodní enklávou na okraji Atlantiku. Excelovala v tvrdém, fyzicky náročném kurzu surfařského záchranářství, který byl doporučován všem středoškolákům. Na místě ze tří stran obklopeném vodou byly záchranářské dovednosti nezbytností. Kvůli popularitě pláže, na niž se valily obrovské nezlomené mořské vlny, se místní mládež učila záchranářskému umění na speciálních surfech. Na střední škole v Bethany Bay to byla dlouholetá tradice. Náročný kurz vypisovalo oddělení tělesné výchovy každý rok v květnu, přestože voda byla v té době dosud chladná kvůli zimním mořským proudům.

Ve čtrnácti letech Camille nic netušila o nebezpečenstvích světa. Ve své skupině surfařských záchranářů se dostala na první místo a nakonec třikrát za sebou vyhrála jejich každoroční soutěž. Ještě si pamatovala, jak jí vítězství dodávalo radostný pocit sebedůvěry. Pamatovala si, jak prožívala svůj triumf v zápolení s vlnami, jak se s kamarády smála, omámená vrcholným uspokojením z pokoření živlů. Pokaždé se s koncem kurzu na pláži pořádal táborák s opékáním maršmelounů. Záchranářští trenéři tuto tradici vytrvale udržovali, aby se děti mohly podělit o své zážitky. Camille by si to přála i pro Julii, ale její dcera byla jiná než ona v jejím věku.

Až do doby před pěti lety byla Camille adrenalinový fanatik – surfování, kiteboarding, zlézání skal – cokoliv, co s sebou přinášelo vzrušení z nebezpečí. Jace byl pro ni dokonalým partnerem, stejně dychtivým po dobrodružství jako ona.

Ty dny dávno minuly. Tragédie Camillu úplně změnila – stala se opatrnou tam, kde dřív bývala neohrožená, byla bázlivá tam, kde si dřív troufala na cokoliv, a rozvážná tam, kde bývala nespoutaná. Vnímala svět jako nebezpečné místo plné hazardu pro každého, kdo je natolik pošetilý, že se odváží riskovat. Vše, co milovala, považovala za příliš křehké a bála se, že to ztratí stejně náhle, jako ztratila Jace.

Julie se s otcovou smrtí vypořádala s nevinným stoicismem devítiletého dítěte. Tiše se oddala smutku a posléze se smířila se skutečností, že její svět už nikdy nebude stejný jako dřív. Lidé ji chválili za její odolnost a Camille byla vděčná, že díky ní má důvod nově si uspořádat svůj vlastní život a jít dál.

Ale když Julie přinesla domů formulář přihlášky do surfařského záchranářského kurzu a oznámila, že se do něj chce zapsat, Camille jí rezolutně odmítla podepsat souhlas. Došlo k hádce. Byly slzy. Dupání a vrhání se na postel. Julie obvinila Camillu, že chce sabotovat její život.

S provinilým pocitem si Camille uvědomila, že svými vlastními obavami omezuje svou dceru, ale zároveň byla přesvědčená, že tím Julii chrání před nebezpečím. Ano, přála si pro Julii stejné radosti a stejná kamarádství, jaká zažívala na střední škole ona, ale Julie si je bude muset najít méně dobrodružným způsobem. Přesto zřejmě našla cestu, jak se přihlásit do záchranářského kurzu, pravděpodobně díky odvěkému podvodu s falšovaným podpisem. Zdá se, že neexistuje síla, která by přemohla odhodlání čtrnáctiletého dítěte prosadit svou vůli.

Camille měla být ostražitější. Místo aby se tak totálně ponořila do práce, měla lépe dávat pozor na svoji dceru. Možná by pak postřehla, co má Julie za lubem, když tajně chodila na záchranářský kurz místo na vybíjenou nebo do studovny nebo na některý jiný, méně dobrodružný sport na pláži.

Dokud žil Jace, dbali oba na to, aby se Julie naučila dobře plavat. Už v osmi letech se naučila, jak působí zpětné proudy a jak přežít, když člověka strhnou – šlapat vodu, zůstat paralelně s pobřežím a nebojovat s vlnou. Camille si ještě pamatovala, jak jí to Jace vysvětloval. Zpětný proud se do tří minut vrátí, není třeba panikařit.

Ale dnes se Camille panikaření nevyhnula.

S pohledem upřeným na silnici začala v kabelce hledat mobil. Rukou nahmatala obvyklé předměty – peněženku, pero, šeko-

vou knížku, sponu do vlasů, hřeben, mátové bonbony. Žádný telefon. K čertu! Ve spěchu ho zapomněla doma.

Potřebovala se rychle dostat do nemocnice, kam odvezli její zraněnou dceru, zatímco ona byla zalezlá v temné komoře a nevšímala si světa kolem. S každou negativní myšlenkou ještě více sešlápla plynový pedál, až si najednou uvědomila, že jede osmdesátkou v zóně s povolenou padesátkou. Ale odmítala zpomalit. Kdyby ji zastavili, prostě by policii požádala o doprovod.

V hlavě se jí znovu a znovu ozývalo slovo *prosím*. Prosila, aby se tohle nebylo stalo. Prosím. Prosím, tohle ne. Prosím, jen ne Julie.

Čtrnáctiletá Julie, bystrá, vtipná, svérázná, byla pro Camillu vším. Kdyby se jí něco stalo, znamenalo by to pro ni konec světa. Byl by to *můj* konec, věděla Camille se skálopevnou jistotou. Přestala bych existovat. Můj život by se ocitl v troskách. *Konec. Sans espoir*, řekl by táta.

Pobřežní silnice rozděluje na dvě poloviny planinu uzavřenou jako v závorkách mezi nespoutaným mysteriem Chesapeakské zátoky a nekonečnou rozlohou Atlantického oceánu. Zátoka, lemovaná písečnými dunami osídlenými hnízdišti domorodého ptactva, se zatáčí směrem k pevnině a na okraji bouřlivého Atlantiku vytváří jednu z nejlepších surfařských pláží na východním pobřeží. Tady, na této oslnivě krásné, bílé písečné pláži, která každoročně láká davy turistů, došlo k Juliině nehodě.

V posledním úseku cesty ještě víc zrychlila. O pět minut později se vřítila na parkoviště zdravotního střediska. To místo v ní vyvolávalo vzdálené i nedávné vzpomínky. Vyskočila z auta a dala se do běhu.

„Julie Adamsová," ohlásila ženě u recepčního pultu. „Přivezli ji sem ze záchranářského kurzu."

Recepční se podívala na monitor. „Oddělení sedm," řekla, „tady okolo a doprava."

Camille věděla, kde to je. Proběhla kolem pamětní desky – pamětní desky Dr. Jace Adamse, u níž pokaždé, když šla kolem, ucítila bodnutí u srdce.

Juliina otce postrádala každý den, ale nejvíc ze všeho tehdy, když byla vyděšená. Jiné ženy, které postihlo neštěstí, se mohly opřít o své manžely, ale ona tu možnost neměla. Mohla se uchýlit pouze ke svým sladkobolným vzpomínkám. Jako by v jediném okamžiku našla a vzápětí opět ztratila svou životní lásku. Jace zůstane už navždy ukryt ve stínu jejích vzpomínek, příliš vzdálený na to, aby ji utěšil, když ji přemůže strach.

Což bylo v podstatě neustále.

V zoufalé touze vidět svou dceru spěchala do části úrazovky oddělené závěsy. Zahlédla kudrnaté tmavé vlasy, něžnou ruku bezvládně ležící na přikrývce. „Julie," vydechla a vrhla se k nemocniční posteli.

Lidé, kteří ve skupině stáli kolem, se rozestoupili, aby ji pustili blíž. Připadalo jí to jako noční můra, když viděla svou dceru připojenou k monitorům a obklopenou lékařským personálem. Julie seděla s cervikálním límcem kolem krku, několika potištěnými náramky na zápěstích, s intravenózní kanylou v paži a s rozmrzelým výrazem v obličeji. „Mami," řekla, „jsem v pořádku."

To jediné Camille potřebovala – slyšet tahle slova z úst své dcery. Úlevou se jí zklidnily nervy a napětí v útrobách povolilo.

„Miláčku, jak se cítíš? Musíš mi to všechno povědět." Camille hltala Julii očima. Je bledší než obvykle? Má bolesti? Zřejmě ne, usoudila. Julie nasadila svůj otrávený teenagerský výraz.

„Už jsem to říkala, jsem v pořádku," opakovala a svá slova doprovodila klasickým protočením panenek.

„Paní Adamsová." Přistoupil k ní lékař v zeleném chirurgickém overalu a bílém lékařském plášti. „Jsem doktor Solvang. Jsem Juliin ošetřující lékař."

Jako správný pohotovostní lékař se doktor Solvang pustil do pečlivého, detailního vysvětlování. „Julie nám řekla, že spadla ze záchranářského prkna, když se při rychlostním drilu pokoušela vkleče pádlovat kolem bóje. Zachytil ji spodní proud. Julie, je to tak?“

„Jo,“ zamumlala Julie.

„Máte na mysli odlivový proud?“ Camille vrhla zlostný pohled na instruktora, který postával nedaleko. Cožpak nedával pozor? Nepatří snad vyhýbání se odlivovým proudům k první lekci surfařského záchranářství?

„Zdá se, že ano,“ odpověděl doktor. „Instruktoru Swansonovi se podařilo Julii vytáhnout na břeh. V té chvíli byla v bezvědomí.“

„Panebože.“ *V bezvědomí*. Camille to pomyšlení nedokázala snést. „Julie… já to nechápu. Jak se to stalo? Vždyť jsi na tom kurzu vůbec neměla být.“ Nadechla se. „O tom si promluvíme později.“

„Instruktor Swanson provedl resuscitaci, aby se Julie zbavila vdechnuté vody. Okamžitě se probrala a byla přivezena k nám na pozorování.“

„Takže říkáte, že se dcera topila.“

„Jen mě to srazilo z prkna, to je všechno.“

„Cože? Srazilo? Panebože –“

„Chci říct, spadla jsem…,“ opravila se Julie a očima těkala po místnosti.

„Pohmožděnina by se měla dobře zahojit sama od sebe,“ pokračoval doktor Solvang.

„*Jaká pohmožděnina?*“ Camille měla chuť doktora popadnout za klopy jeho naškrobeného bílého pláště a zatřást s ním. „Uhodila se do hlavy?“ Vzala Julii za bradu a pod jejími tmavými kudrnami slepenými solí hledala poranění. V linii vlasů nad jedním obočím měla bouli. „Jak se stalo, že ses uhodila do hlavy?“

Julie uhnula pohledem. Lehce se dotkla vlhkých vlasů nad spánkem.

„Každých deset minut provádíme neurologické vyšetření," vysvětlovala sestra. „Všechny nálezy jsou normální."

„Tys neměla helmu?" zeptala se Camille. „Jak to, že máš na hlavě bouli?"

„Mami, já nevím, jo? Všechno se to stalo moc rychle. Buď tak hodná a přestaň vyšilovat."

Neurvalost byla u Julie něčím novým. Camille si toho začala všímat už dřív během školního roku. Ale v této chvíli byla Juliina neurvalost nadějným znamením. Svědčila o tom, že se cítí normálně. „Co bude teď?" zeptala se Camille lékaře. „Přijmete ji do nemocnice?"

Lékař se usmál a zavrtěl hlavou. „To nebude třeba. Už připravujeme propouštěcí papíry."

Camille úlevou poněkud roztála. „Potřebuju telefon. Vyletěla jsem z domu bez telefonu a musím zavolat matce."

Julie ukázala na svou kabelu s logem týmu *Bethany Bay Barracudas*. „Můžeš zavolat babičce z mýho."

Camille našla telefon a vytočila číslo své matky.

„Ahoj, ty tam," ozvala se Cherisse Vandermeerová. „Škola dneska skončila dřív?"

„Mami, to jsem já," řekla Camille. „Volám z Juliina telefonu."

„Myslela jsem, že budeš celý den zavřená v temné komoře."

Temná komora. Camille hlavou blesklo „á sakra", ale právě teď musela myslet na bezprostřednější záležitosti.

„Jsem v nemocnici," vysvětlila matce. „Julii sem přivezli na urgentní příjem."

„Proboha! Je v pořádku? Co se stalo?"

„Je v pořádku. Měla nehodu na záchranářském kurzu. Zrovna jsem sem dorazila."

V telefonu bylo slyšet povzdechnutí. „Hned tam přijedu."

„Jsem v pohodě, babi," ozvala se hlasitě Julie. „Máma jenom panikaří."

Camille uslyšela na druhém konci drátu hluboké, klidné nadechnutí. „Určitě bude všechno v pořádku. Za deset minut jsem tam. Řekli ti, co –"

Telefon se odmlčel. V téhle nízko položené části poloostrova byl signál hodně nespolehlivý.

Až teď se Camille poprvé rozhlédla po místnosti. Přišel i ředitel Drake Larson. Drake – její bývalý přítel – v kostkované košili a kalhotách s puky jako břitva vypadal naprosto profesionálně. Ale vlhké potní skvrny v podpaží svědčily o tom, že zdaleka není klidný.

Nějaký čas to vypadalo, že se s Drakem k sobě dokonale hodí, ale nedávno přiznala – nejdřív sama sobě a poté Drakeovi –, že jejich vztah končí. Stále ještě jí volal. Naznačoval, že se s ní chce znovu vidět, a Camille nechtěla ranit jeho city tím, že by ho odmítala.

Několik měsíců se snažila přesvědčovat sama sebe, že Drakea miluje. Byl to hodný člověk, džentlmenský, laskavý, upřímný, a navíc dobře vypadal. Ale navzdory její snaze chyběla jejich vztahu jiskra, hluboce prožívané vědomí, že k sobě patří. S pocitem prohry si uvědomila, že se jí to s ním nikdy nepodaří. Byla připravená ukončit tuto krátkou a předvídatelnou kapitolu svého totálně nezajímavého milostného života. Rozchod s ním byl cvičením v diplomacii, protože byl ředitelem střední školy, kam chodila její dcera.

„Takže, když zpětný proud strhl do moře moji dceru, kde jste byl vy?" zaútočila na instruktora a upřela na něj vyčítavý pohled.

„Byl jsem na pláži a dohlížel na nácvik."

„Jak to, že se uhodila do hlavy? Viděl jste, jak se to stalo?"

Instruktor začal přešlapovat z nohy na nohu. „Camillo –"

„To znamená, že odpověď je ‚ne'."

„Mami," vložila se do toho Julie. „Už jsem ti řekla, že to byla jen hloupá nehoda."

„Neměla můj souhlas, aby se účastnila vašeho programu," pokračovala Camille směrem k instruktorovi. Otočila se na Drakea. „Kdo byl zodpovědný za kontrolu písemného souhlasu rodičů?"

„Chcete říct, že ho nepřinesla?" obrátil se Drake na instruktora.

„Máme ho založený v evidenci," bránil se Swanson.

Camille pohlédla na Julii, jejíž tváře nad krčním límcem teď byly jasně červené. Tvářila se rozpačitě, ale Camille v jejích očích zahlédla ještě něco dalšího – záblesk vzdoru.

„Jak dlouho už to trvá?" zeptala se.

„Tohle byla naše čtvrtá lekce," odpověděl instruktor. „Camillo, je mi to moc líto. Víte, že Julie pro mne hodně znamená."

„*Pro mne* je Julie celý svět a málem se utopila," pokračovala Camille a podívala se na Drakea. „Zavolám kvůli tomu podepsanému souhlasu. Teď chci hlavně odvézt Julii domů, ano?"

„Jak ti můžu pomoct?" zeptal se Drake. „Julie nás všechny docela vyděsila."

Camille se neubránila ošklivé myšlence, že Drakea právě napadají slova jako *odpovědnost za újmu* a *soudní proces*. „Podívej," řekla, „nejsem přece blázen. Jsem jen k smrti vyděšená. Julie i já se budeme cítit líp, až budeme doma."

Slíbila Drakeovi a instruktorovi, že jim později zavolá, načež oba odešli. Sestra s Camillou procházela seznam preventivních opatření, když se objevila Camillina matka. „Na rentgenu je vidět, že plíce jsou naprosto čisté," vysvětlovala sestra. „Jako prevenci budeme chtít později udělat ještě jeden snímek, abychom měli jistotu, že se u ní nevyvine zápal plic."

„Zápal plic!" Camillině matce bylo přes padesát, ale působila mnohem mladším dojmem. Všichni říkali, že Camille a Cherisse vypadají jako sestry. Camille si nebyla jistá, jestli to má považo-

vat za kompliment. Znamenalo to snad, že ve třiceti šesti letech vypadá na něco přes padesát? Nebo že její padesátiletá matka vypadá na šestatřicet? „Moje vnučka žádný zápal plic nedostane. To nedopustím." Cherisse se hrnula k nemocniční posteli, aby objala Julii. „Miláčku, jsem tak ráda, že jsi v pořádku."

„Děkuju, babi," řekla Julie a na okamžik se chabě usmála. „Nedělej si starosti. Už můžu jít domů, je to tak?" zeptala se sestry.

„Rozhodně." Sestra jí náplastí přilepila chomáček vaty do ohbí paže, kde měla předtím zavedenou intravenózní kanylu.

„Výborně, miláčku," ujala se jí Camillina matka. „Ať už jsme doma."

Obě jí pomohly odlepit bílá kolečka od připojení k monitorům. Julie měla na sobě přes plavky oblečenou nemocniční košili. Když vytahovala ze sportovní kabely své školní oblečení a začala se oblékat, byly její pohyby váhavé, téměř stydlivé.

Camille věděla, že teenageři jsou úzkostlivě ostýchaví. Pro Julii to platilo až extrémně. Z malé skřítkovské holčičky, která bez rozpaků pobíhala nahatá, se stala nepřístupná, rezervovaná dospívající dívka. „Nemusíte tu se mnou čekat," prohlásila, „umím se oblíknout sama."

Camille pokynula matce a spolu vyšly do čekárny.

„Jsem hotová, můžeme jít," hlásila Julie, když za několik minut vyšla z nemocničního pokoje. Měla na sobě vytahané tričko s logem *Surf Bethany* a džíny, které už zažily lepší časy. V ruce držela igelitovou tašku s označením OSOBNÍ VĚCI PACIENTA, v níž měla ručník, čepici, brýle a surfařské triko. „A abyste věděly, nejdu zpátky do školy," dodala a pohledem z přimhouřených očí dávala najevo, že nesnese žádný odpor.

„Dobře," souhlasila Camille. „Máme se tam zastavit pro tvé věci?"

„Ne," okamžitě se rozhodla Julie. „Prosím vás, nemohla bych prostě jenom jet domů a odpočinout si?"

„To víš, že ano, dítě."

„Chceš, abych jela s vámi?" zeptala se Camillina matka.

„To není potřeba, babi. Nemáš dneska zrovna napilno v obchodě?"

„V obchodě máme každý den napilno. Je první čtvrtek v měsíci a právě se připravujeme na Prvočtvrteční přehlídku. Ale na tebe si vždycky udělám čas."

„Jsem úplně v pořádku. Přísahám."

„Mám ti později přijít pomoct?" zeptala se Camille. Byly s matkou spolumajitelkami úspěšného butiku s interiérovým zařízením Ooh-La-La v centru. Obchody šly dobře díky místním, kteří si občas rádi koupí něco hezkého, a také díky zámožným turistům z okolí.

„O přípravu na přehlídku se může postarat personál. My tři bychom si mohly udělat holčičí posezení doma. Jak by se ti to líbilo? Podíváme se na nějaký romantický film a uděláme si přitom manikúru."

„Babi. Vážně. Mně už fakt nic není." Julie si to namířila k východu.

Cherisse si povzdechla. „Když to říkáš."

„Jo, říkám."

Camille vzala Julii kolem ramen. „Potom ti zavolám, mami. Pozdravuj od nás Barta."

„Můžete ho pozdravit osobně," ozval se hluboký mužský hlas. Přicházel k nim Camillin nevlastní otec. „Vyjel jsem za vámi, hned jak jsem si přečetl vzkaz."

„Julie je v pořádku." Cherisse ho silně objala. „Díky, že jsi přišel."

Camille uvažovala, jaké to je mít někoho, koho můžete automaticky zavolat a kdo všeho nechá a přijde vám na pomoc.

Bart sevřel Julii v náručí. Ještě na něm lpěl slaný vzduch a mořská mlha – většinu času trávil na moři. Vlastnil flotilu plachetnic křižujících Chesapeakskou zátoku při lovu zdejších

proslavených ústřic, které jsou považovány za nejchutnější na světě. Byl vysoký, světlovlasý a pohledný, a již čtvrt století byl Cherissiným manželem. Byl o něco mladší než ona. Camille ho měla ráda, ale srdcem přesto patřila svému pravému otci.

Bart pustil Julii z objetí a zpříma se na ni podíval. „Tak povídej. Co jsi to provedla za neplechu?"

Všichni šli společně k východu. „Jsem v pořádku," řekla Julie už poněkolikáté.

„Zachytil ji zpětný proud," vysvětlovala Camille.

„Moji vnučku?" Bart se podrbal na hlavě. „Ne. Přece dobře víš, co dovedou zpětné proudy. Víš, jak se jim vyhnout. Viděl jsem tě ve vodě. Už jako malá jsi plavala jako ryba. Říká se, že tady se děti rodí s plovacími blánami mezi prsty."

„Asi mě moje plovací blány zradily," zamumlala Julie. „Díky, žes přišel."

Na parkovišti se rozloučili. Zatímco Julie nastupovala do auta, Camille pozorovala, jak se její matka choulí k Bartovi a všechny své starosti skládá do jeho mohutného laskavého objetí. Když je takhle viděla, ucítila hluboko v srdci záchvěv závisti. Přála své matce, že získala oddanou lásku takhle hodného člověka, ale když pozorovala jejich štěstí, zároveň o to silněji cítila svou vlastní osamělost.

„Tak pojedeme, dítě," řekla a zařadila rychlost.

Julie se mlčky dívala z okna.

Camille se zhluboka nadechla. V tu chvíli nevěděla, jak si se situací poradit.

„Julie, já tě vážně nechci omezovat."

„A já vážně nechci bejt nucená falšovat tvůj podpis na formulářích," opáčila Julie tiše. „Ale tohle jsem si opravdu moc přála."

Camille si s provinilým pocitem přiznala, že přehlížela přání své dcery. Když ji Julie prosila, aby se směla zúčastnit surfařského záchranářského kurzu, jako by ji neslyšela.

„Myslela jsem, že to bude bezva," pokračovala Julie. „Jsem dobrá plavkyně. Táta by si přál, abych to dělala."

„To ano. To by si určitě přál," přiznala Camille. „Ale moc by se zlobil, kdybys to dělala za mými zády. Poslyš, jestli chceš, můžu surfařské záchranářství trénovat s tebou já. Bývala jsem v tom kdysi hodně dobrá."

„To teda ne! Dávat mi soukromý lekce, aby si všichni mysleli, že jsem ještě větší exot."

„Nikdo si nemyslí, že jsi exot," namítla Camille.

Julie po ní hodila pohledem. „Vážně?"

„Dobře, tak kdo si myslí, že jsi exot?"

„Každej. Zkus se zeptat, koho chceš."

„Julie –"

„Nechci nic jinýho než chodit do toho kurzu, mami, jako všichni ostatní. Nechci, abys mě učila ty. Je od tebe hezký, že mi to nabízíš, ale já to nechci, i když vím, žes zamlada byla šampionka. Babička mi ukázala ty fotky v novinách."

Camille si vzpomněla na dávnou vítěznou fotografii v *Bethany Bay Beacon*. Měla na ní bohatou hřívu hustých vlasů, rovnátka na zubech a typický široký úsměv. Věděla, že kurz nespočívá jen v nácviku záchranářských dovedností. Surfařské záchranářství tu mělo neobyčejně silnou tradici a důležitou součástí jeho přitažlivosti byly společné zážitky. Pamatovala si zakončení kurzu, kdy všichni seděli kolem táboráku a s kamarády si vyprávěli o tom, co zažili. Tehdy byla přesvědčená, že už nikdy v životě nebude mít takové přátele. Že už nikdy v životě nezažije takové okamžiky.

A nyní se musí sama sebe ptát, jestli svou dceru právě o takové okamžiky neokrádá.

„*Tvoje* máma tě nechala chodit na ten kurz," vyčítala jí Julie. „Nechala tě dělat všechno. Viděla jsem tvoje fotky, jak surfuješ, jezdíš na horském kole a lezeš na skály. Teď už nic takovýho neděláš. Už neděláš *vůbec nic*."

Camille jí neodpověděla. Tehdy to byl jiný život. Život *předtím*. Camille patřící do doby *předtím* nabírala život plnými hrstmi a celý svět považovala za obrovsky napínavou jízdu. Vrhala se do sportu, cestování, do neznáma, do dobrodružství – a tím největším dobrodružstvím ze všech byl Jace. Když ho ztratila, začala doba *potom*. *Potom* znamenalo opatrnost a bázlivost, strach a nedůvěru. Znamenalo, že kolem sebe a kolem všeho, na čem jí záleží, vystavěla zeď, a ničemu a nikomu nedovolila, aby narušil její těžce nabytou rovnováhu.

„Tak, a teď si promluvíme o tom podepsaném formuláři," řekla Camille.

Julie pokrčila jedním ramenem. „Omlouvám se."

„Kdybych nebyla tak vyděšená z té tvé nehody, hrozně bych se teď na tebe zlobila."

„Tak dík, že se nezlobíš."

„Na to možná dojde později. Bože, Julie. Měla jsem přece důvod, proč jsem tě do toho kurzu nepustila. A hádám, že dneska jsi zjistila, jaký to byl důvod – je to moc nebezpečné. Nemluvě o tom, že bys to neměla dělat za mými zády a falšovat můj podpis –"

„Neudělala bych to, kdybys mě do kurzu pustila jako každá normální máma. Nikdy mě nenecháš nic dělat. Vůbec nikdy."

„No tak, Julie."

„Pořád jsem tě o to prosila, a tys mě ani neslyšela, mami. Vážně jsem si ten kurz chtěla udělat, zrovna jako ty, když ti bylo tolik jako mně. Chtěla jsem jen mít možnost to zkusit –"

„Dneska jsi tu možnost měla, a koukej, jak to dopadlo."

„Pro případ, že bys to chtěla vědět, což asi nechceš, v prvních třech lekcích mi to šlo bezvadně. Byla jsem opravdu dobrá, byla jsem mezi nejlepšíma ve třídě, podle instruktora Swansona."

Camille znovu cítila, jak ji hryže svědomí. Jak má své dceři vysvětlit, že nesmí zkusit něco, v čem ona sama byla dobrá?

Po několika minutách ticha řekla Julie: „Chci v tom pokračovat."

„V čem?"

„V surfařským záchranářství. Chci dál chodit to toho kurzu."

„To nepřichází v úvahu. Podvedla jsi mě –"

„Mrzí mě, že jsem to udělala takhle, mami. Ale teď, když už to víš, férově tě prosím, abys mě nechala kurz dokončit."

„Po dnešku?" divila se Camille. „Měla bys mít doživotní zákaz."

„Já už doživotní zákaz *mám*. Od tý doby, co umřel táta, mám doživotní zákaz všeho."

Camille zastavila a zaparkovala auto na kraji rozlehlého neobdělávaného slaniska. „Co jsi to říkala?"

Julie zvedla bradu. „Slyšela jsi. Kvůli tomu jsi přece zastavila. Jenom říkám, že potom co táta umřel, jsi mi nedovolila mít normální život, protože si pořád myslíš, že se zase stane něco hroznýho. Nikdy nikam nechodím a nikdy nic nedělám. Ještě nikdy jsem neletěla letadlem. A teď jediný, co chci, je dělat surfařský záchranářství jako všichni ostatní. Chtěla jsem bejt aspoň *v jedný věci* dobrá." Julii se třásla brada. Odvrátila se a dívala se z okna na vlnící se trávu a odpolední mraky plující po obloze.

„Jsi dobrá ve spoustě věcí," namítla Camille.

„Jsem tlustý nemehlo," konstatovala Julie. „A neříkej, že nejsem tlustá, protože jsem."

Camille se udělalo zle. Celou dobu Juliino přání prostě nebrala na vědomí. Byla hrozná matka, protože svou dceru příliš chránila? Připustila, aby ji svými obavami dusila? Když Julii odmítla dát souhlas k účasti na záchranářském kurzu, vlastně ji donutila k podvodu.

„Nechci slyšet, že o sobě takhle mluvíš," řekla a láskyplně zastrčila Julii pramen tmavých kudrnatých vlasů za ucho.

„Jasný, že to nechceš slyšet," řekla Julie. „Proto pořád pra-

cuješ v obchodě nebo v tý svý temný komoře. V jednom kuse si hledáš práci, abys nemusela poslouchat, když ti říkám, jakej mám příšernej život."

„Julie, to nemyslíš vážně."

„Fajn, tak dobře. Nemyslím to vážně. Můžeme už jet domů?"

Camille se zhluboka nadechla, aby necítila, jak moc se jí Juliina slova dotkla. Je to pravda? Vrhala se do práce, aby nemusela myslet na to, proč je po tolika letech stále ještě sama a proč má tak panický strach, že se něco hrozného stane lidem, které miluje? „Víš co, miláčku, pojďme mluvit o něčem jiném. To nám oběma pomůže."

„No jo, tohle děláš vždycky. Vždycky změníš téma, protože nechceš mluvit o tom, že si všichni myslej, že jsem tlustá, šerednà a neschopná."

Camille se ztěžka nadechla. „To si nikdo nemyslí."

Opět to protočení panenek. „Tak jo."

„Já ti něco řeknu. Vím, že jsi poctivě nosila rovnátka a tvoje zuby už vypadají krásně. Pojď, zeptáme se ortodontisty, jestli by nestačilo nosit je už jenom na noc. A ještě něco – chtěla jsem počkat na tvoje narozeniny a místo brýlí ti pořídit kontaktní čočky, ale co kdybys dostala čočky na oslavu konce školního roku. Zařídím ti termín –"

Julie se na sedadle prudce otočila ke Camille. „Jsem tlustá, jasný? Na tom se nic nezmění, i když se zbavím těch rovnátek a brejlí."

„Nech toho," okřikla ji Camille. Proč jsou proboha dospívající děti k sobě tak tvrdé? Byla taky taková? „Nedovolím, abys takové věci o sobě říkala."

„Proč ne? Říkají to všichni ostatní."

„Jak to myslíš, všichni ostatní?"

Julie odpověděla mrzutým pokrčením ramen. „Jen..., ale to je jedno."

Camille se naklonila a něžně Julii uhladila vlasy. Její dcera byla ve své prepubertální zmatenosti typickým příkladem opožděného vývoje. Všechny její kamarádky už měly pubertu za sebou, ale u Julie to teprve začínalo. Vloni přibrala na váze a tak moc se styděla za své tělo, že se pořád halila do plandavých džínů a vytahaných triček.

„Možná že bych ti toho opravdu měla trochu víc dovolit," připustila Camille. „Ale ne najednou, a rozhodně ne tak, aby to pro tebe bylo nebezpečné."

„Má to důvod, že se to jmenuje surfařské *záchranářství*. Učíme se, jak se bezpečně pohybovat ve vodě. To přece víš, mami. Prokristapána!"

Camille pomalu vydechla, zařadila rychlost a vrátila se na silnici. „Dělat něco tajně není cesta, jak získat mou důvěru."

„Fajn. Tak mi řekni, jak mám získat tvoji důvěru, abys mě na ten kurz pustila."

Camille měla oči upřené na silnici. Kolem oken auta ubíhala důvěrně známá krajina: jezírko, nad nímž kdysi se svými kamarády zavěsili lanovou houpačku; na straně otevřené k oceánu Suttonova zátoka, oblíbená mezi kiteboardisty odhodlanými čelit větru a mořským proudům. Když jednou před téměř šestnácti lety po celém dnu surfování a kiteboardingu přistála s prknem na písečné pláži, spatřila Jace, jak klečí v písku a v natažené ruce drží krabičku se zásnubním prstenem. Tolik krásných vzpomínek na každém kousku cesty.

„Jednou si o tom promluvíme," řekla nakonec.

„Což znamená, že ne."

„Což znamená, že se obě budeme víc snažit. Mrzí mě, že jsem byla tak zaujatá prací a –" V tu ránu ji přepadla děsivá myšlenka.

„Co se děje?" zeptala se Julie.

„Něco kvůli práci." Otočila se na dceru. „Nedělej si s tím hlavu. Já to nějak vyřeším." Při pomyšlení na zakázku, na níž

pracovala pro profesora Finnemora, se jí sevřel žaludek. V okamžiku, kdy zavolali z pohotovosti, pustila všechno z rukou a vyběhla z temné komory – navždy tak zkazila vzácný film svého klienta.

To jí ještě scházelo! Jedinečné negativy, které možná obsahovaly dosud nevídané, půl století staré výjevy, jsou nenávratně zničeny.

Profesor Finnemore nebude rád.

2

Jako pokaždé, když se vracel ze svého zahraničního akademického působení do Států, zastavil se Finn na Arlingtonském hřbitově. Procházel mezi nekonečnými bílými řadami alabastrových pomníčků s černými nápisy. Je jich na půl milionu a jsou seřazeny s tak bezchybnou precizností, že přesně kopírují zvlnění travnatého terénu. Někde v dálce se ozývala hra na dudy – znamení, že se právě koná jeden z přibližně třiceti pohřbů, jež se tu odehrávají týden co týden.

Zastavil se u náhrobku, na němž trůnila malá gumová kachnička do vany. Na zadní stranu hračky kdosi neumělým dětským písmem napsal *Ahoj, dědečku*.

Finn se zamyslel a pak vytáhl fotoaparát. Vzkazy od malých dětí ho pokaždé dojaly. Zavřel oči a zamumlal poděkování padlému vojákovi. Pak udělal snímek náhrobku a suvenýr přidal do své kabely. Kdykoliv byl ve městě, coby dobrovolník Centra vojenské historie navštěvoval Arlington a sbíral předměty zanechané na náhrobcích. Spolu s dalšími dobrovolníky je katalogizoval pro federální databázi, aby byla zachována každá, byť sebemenší upomínka na padlé či nezvěstné vojáky.

Šel dál oklikou, aby se podíval na náhrobky, které byly výsledkem jeho prvního dojímavě radostného úspěchu. S pomocí skupiny vesničanů se mu podařilo ve vietnamských horách objevit místo havárie čtyř amerických vojáků, kteří byli před padesáti lety prohlášeni za nezvěstné. Helikoptéra – s velitelem, pilotem a dvěma palubními střelci – byla zasažena nepřátelskou střelbou a zřítila se na horský svah. Posádka byla po desítky let považována za ztracenou. Finn hovořil s rodinami vojáků

a působilo to na něj jako ozvěna historie jeho vlastní rodiny. Bez možnosti získat zprávy o tom, co se stalo s jejich milovanými, neměli kam směřovat smutek; jejich příběh nebyl uzavřen. Přetrvával jako mlha, občas neproniknutelná, občas se zvedající, ale stále přítomná.

Při společném pohřbu byly ostatky čtyř mužů uloženy do hrobů. Rakve na dvoukolých muničních vozech tažených koňmi doprovázela čestná stráž v bílých rukavicích, zatímco rodiny padlých přihlížely v semknuté skupině jako trosečníci po bouři. Jedna z dcer napsala Finnovi dopis s poděkováním. Psala, že navzdory oživenému smutku měla zároveň pocit úlevy, že může svého otce konečně uložit k věčnému odpočinku.

Stále ještě bylo více než tisíc veteránů, o jejichž osudu se nic nevědělo; jedním z nich byl jeho otec, Richard Arthur Finnemore. Celá léta se Finn díval do tváří žebráků před útulky pro veterány a uvažoval, zda utrpení nezanechalo na jeho otci stopy, které mu nedovolovaly nalézt cestu zpět k rodině.

Finn vzal do ruky malý lístek z náhrobku v sekci 60, kde byli uloženi nedávno padlí. Ručně psaný vzkaz zněl: *Musím tě nechat zde. Měl bys být doma a hrát si s našimi dětmi a s námi všemi se smát. Ale ty zůstaneš tady. Navždy. Představuju si, že tak tě alespoň nikdy neztratím*. Když pečlivě fotografoval náhrobek a vzkaz přidával ke své sbírce, navzdory letnímu horku pocítil závan chladu.

Nakonec otevřel aplikaci na svém telefonu, aby zjistil polohu nového náhrobku velmi dávné válečné oběti – nadporučíka vojenského letectva Roberta McClintocka. Finn pátral po padlých i v krajině kolem Aix-en-Provence, kde nyní pracoval. Jeho výzkum ho zavedl na místo havárie jednomístného letadla P-38 pilotovaného McClintockem v roce 1944 při ostřelovacím náletu na nepřátelské letiště. Při prozkoumávání archivu zjistil, že v onen den byla vlivem počasí snížená viditelnost. Útržek zprávy na mikrofiši obsahoval informaci, že McClintockův letoun vletěl střemhlav do mraků a patrně nadobro zmizel. Pátrací

tým s Finnem a skupinou dobrovolníků našel zuby a fragmenty kostí, jediné tělesné pozůstatky jedenadvacetiletého letce. Identifikační laboratoř ozbrojených sil USA provedla srovnání s DNA jeho tří sester z Bethesdy a minulý rok byly ostatky nadporučíka McClintocka repatriovány a uloženy na Arlingtonském hřbitově. Finn se pohřbu nezúčastnil, ale nyní postál nad čerstvě označeným náhrobkem. I zde rodina zanechala dopisy vyjadřující vděčnost.

Laskavá slova ho potěšila, ale to nebyl důvod, proč to vše dělal. Nechal lidi, aby si mysleli, že touží po poctách a uznání za svou pátrací činnost, protože to bylo jednodušší než vysvětlovat, že ve skutečnosti hledá svého otce.

Stál uprostřed moře alabastrových pomníčků a cítil na krku vánek nesoucí s sebou vůni čerstvě posečené trávy a nedávno vykopané zeminy. Kam jsi odešel, táto, táhlo mu hlavou. Všichni bychom to rádi věděli.

Cívka filmu, kterou našla jeho sestra v malé žluté krabičce s otcovými iniciálami, jim dávala největší naději, že se to dozvědí. Foto-expertka Camille Adamsová snad konečně vyvolá poslední otcovy snímky pořízené před desítkami let někde v Kambodži.

Tato myšlenka ho přiměla cestou k vypůjčenému autu zrychlit krok. Kurýr, který měl vyvolaný film vyzvednout, už je možná zpátky. Finn nastoupil do auta a vzal do ruky mobilní telefon. Ukázalo se na něm několik hlasových zpráv od kurýrní služby. Když na mobilu vyťukával přehrávání zpráv, říkal si v duchu: Prosím, Camillo Adamsová. Nesmíte mě zklamat.

„Nezníš moc šťastně," poznamenala Margaret Ann Finnemoreová, jejíž hlas přicházel z reproduktorů auta.

Když Finn přejížděl po mostě přes Chesapeakskou zátoku a mířil k polostrovu Delmarva, měl pohled upřený na silnici

před sebou. Delaware–Maryland–Virginia. Musel přejet troje hranice států, aby našel Camillu Adamsovou.

„To je proto, že moc šťastný nejsem," odpověděl sestře. „Film měl být dneska hotový a kurýrní služba nemůže najít tu ženu, co jej měla vyvolat. Totálně nás převezla. Přestala brát telefon, nečte textové zprávy a nekontroluje e-maily."

„Třeba se něco stalo," namítla Margaret Ann uvážlivě. V rodině Finnemoreových byla považována za tu racionální.

„Jo, vykašlala se na mě. Tohle se stalo."

„Měla přece vynikající reference. Billy Church – ten člověk z Národního archivu – ji přece tak vřele doporučoval. Neříkal, že pracovala pro Smithsonův institut a pro FBI?"

„To ano. Ale neříkal, že budeme potřebovat FBI, abychom ji našli. Měl jsem zavolat těm lidem, co ji doporučili, místo abych se spoléhal na její webové stránky." Na stránkách *Adamsová – fotografické služby* byly vystaveny pozoruhodné ukázky fotografií, které zachránila či restaurovala. Zaujala ho fotografie samotné Camilly Adamsové, která tam byla také. Byla to krásná žena s tmavými vlnitými vlasy a zasněným pohledem – ale evidentně bez smyslu pro zodpovědnost.

„Jsem si jistá, že existuje nějaké vysvětlení."

„Nepotřebuju vysvětlení. Potřebuju vidět, co bylo na filmu, a potřebuju to vidět před obřadem."

„Nemohl jsi tam do takové dálky poslat někoho jiného?"

„Kurýr to po hodině čekání zabalil. Z rodiny má každý nějakou práci, tak mi nezbývá než ji vypátrat sám."

„Nebylo by úžasné, kdyby na tom byly obrázky táty?" Hlas Margaret Ann zněl posmutněle. Jako nejstarší ze sourozenců Finnemoreových měla otce dosud v živé paměti. Finn sám si ho nepamatoval, a právě proto by pro něj každá zachráněná fotografie tolik znamenala. „Jestli jsou tam nějaké snímky táty, jsou poslední, které se kdy udělaly. Mohli bychom je přidat do té výstavky v Bílém domě."

Finn se snažil krotit svou představivost. „Ten film vyfotil dávno předtím, než se módou staly selfie."

„Třeba ho vyfotil někdo z jeho důstojníků nebo vojínů."

Finn měl desítky jiných věcí na práci, místo aby jel někam na konec světa, ale chtěl ty fotografie dostat do rukou. Nesnesl pomyšlení, že by zklamal svoji rodinu. Těsně stmelený klan se skládal z vlastních, nevlastních a polovičních sourozenců a rodičů v nejrůznějších kombinacích, ale přesto to nějakým způsobem všechno dobře fungovalo. Zdrojem všeho byla jeho matka. Všichni se točili kolem ní jako kolem studnice síly a lásky.

Zítra by byly otcovy sedmdesáté narozeniny. Večer předtím, než byl Richard Arthur Finnemore odvelen na misi do Kambodže, políbil děti na dobrou noc a pak se naposledy pomiloval se svou ženou. Přesně na den devět měsíců poté se narodil Finn ženě, která nedávno předtím dostala zprávu, že její manžel byl prohlášen za nezvěstného v boji. Nadpraporčík Richard Arthur Finnemore vykonal hrdinský čin tím, že vydal svou pozici nepříteli, aby ochránil skupinu mužů angažovaných v tajné operaci.

Od té doby už ho nikdo nespatřil.

Tavia Finnemoreová si navzdory tomu dokázala znovu najít smysl života. Časem se zamilovala do muže, jemuž vůbec nevadilo, že ona má tři děti. Sám měl ostatně také dvě. A spolu pak zplodili ještě další dva chlapce. Byl to téměř nezvladatelný rodinný klan plný hluku a chaosu, patosu a smíchu, a především lásky. Přesto Finn po celý svůj život těžce nesl nepřítomnost otce, muže, který zemřel dřív, než se on poprvé nadechl. Poznal, že je skutečně možné postrádat někoho, koho člověk nikdy nepoznal. Sám byl toho živoucím důkazem.

„Brzy to zjistíme," řekl, „za předpokladu, že fotografka neuprchla i s filmem."

„Určitě neuprchla. Proč by proboha prchala s rolí starého fil-

mu? A krom toho, kdo jiný než velevzdělaný profesor historie ještě dneska říká ‚prchat'?"

„No, mně nezbývá než doufat, že neprchla." Finn neměl trpělivost s lidmi, kteří nedodržují závazky. Jestli ji najde – a to měl v úmyslu, i když to znamenalo dvouhodinovou jízdu z Annapolisu –, bude mít pro ni přichystáno pár ostrých slov.

„Slib mi, že zavoláš, hned jak zjistíš, jestli dokázala zachránit něco z těch obrázků. Bože, Finne, nemůžu tomu uvěřit. Prezidentský obřad předávání Medaile cti v Bílém domě. Pro našeho *tátu*." Vzrušení Margaret Ann se přenášelo až do reproduktoru Finnova mobilu.

„Je to až neskutečné." Bude u toho celý klan Finnemore-Stephensových – otcova rodina z doby, než byl prohlášen za nezvěstného v boji, a rodina, kterou založila jeho matka, když se provdala za Rudyho Stephense. Více než čtyřicet let po tragickém telegramu, který přišel těhotné mladé ženě se dvěma malými holčičkami, bude jeho matka moci konečně uzavřít jednu kapitolu svého života.

Pak ho něco napadlo. „Sakra. Dneska odpoledne si mám z čistírny vyzvednout slavnostní uniformu a místo toho tady křižuju Chesapeake."

„Kdybys byl znovu ženatý, měl bys manželku, která by ti s takovými věcmi pomohla."

Krátce se zasmál. „To myslíš vážně? Je *tohle* důvod, proč chceš, abych se znovu oženil? Právě jsi ženskou otázku posunula nazpátek o padesát let."

„Já jen říkám, že každý člověk potřebuje partnera nebo partnerku. Byl jsi tak šťastný, když jsi byl s Emily."

„Až do chvíle, kdy už jsem šťastný nebyl."

„Finne –"

„Ty jsi pořád ještě naštvaná, že se mi nelíbila ta poslední, co jsi mě s ní dávala dohromady."

„Angie Latellová by pro tebe byla perfektní."

Zašklebil se při vzpomínce na příšerně trapnou situaci, kterou zorganizovaly jeho sestry. „Nechápu, proč ty a Shannon Rose – a koneckonců i matka – jste si vzaly za úkol mě znovu oženit. Protože posledně to pro mě dopadlo tak dobře?“

Ženy v jeho rodině se nepřetržitě zabývaly jeho milostným životem. Byly přesvědčené, že jeho život nebude nikdy úplný, dokud nenajde pravou lásku, neusadí se a nezaloží rodinu. Ne že by se bál o tom mluvit. Bál se, že možná mají pravdu.

Přál si takovou lásku, jakou našli jeho sourozenci. Přál si mít děti. Neměl však chuť zkoušet, zda podruhé bude mít větší štěstí. Právě teď si ani nebyl jistý, že ví, jak vůbec vznikne láska a jaký je to pocit.

„Jsou to tři roky. Už máš na čase. A Angie –“

„Přišla o půl hodiny pozdě a v jednom kuse se hloupě smála.“

„Tím chceš říct, že neměla velká prsa a vášeň pro extrémní sporty.“

„To tedy ne! *Tak* povrchní zase nejsem.“ Proboha, doufá, že takový není. Jeho sestra ho miluje, ale když se snaží ho komandovat, vždycky má chuť jí to oplácet.

„A co Carla? Ta *má* velká prsa *a k tomu* je prvotřídní bikerka.“

„Otcovský komplex. A ty sama jsi mi říkala, že žena, která špatně vychází s otcem, je potenciální problém. Kromě toho nezapomeň, že žiju v cizině. Nemám zájem o vztah na dálku.“

„To je dočasné. Zanedlouho budeš zpátky ve Státech.“

Rozhodl se, že právě teď není správný čas na to, aby jí řekl, že má na univerzitě v Aix-en-Provence prodloužené hostování. „Mohlo by mi některé z tvých dětí vyzvednout věci z čistírny? Je to na Annapolis Road.“

„Řeknu Rory, aby ti je vyzvedla, až půjde z práce. Má to po cestě.“

„Díky. Řekni jí, že má za to u mne lahev dobrého vína.“

„Uděláš ze své neteře stejného vinného snoba, jako jsi ty. Připomeň mi ještě jednou, kdy se musíš vrátit," dodala Margaret Ann.

„Od soboty za týden. V pondělí začíná letní semestr."

„Učit v Provence a k tomu v létě – ty máš ale štěstí."

„Život jako sen." Říkal to s náznakem ironie. Kdysi věřil, že najde stejné štěstí, jaké našli jeho matka a ostatní členové jeho rodiny. Ale aby ho našel, musel by se otevřít novému vztahu, a nebyl si jistý, jestli je na to připravený. S příležitostným sexem bez závazků je život mnohem jednodušší. Prázdnější, to ano. Ale jednodušší.

„Jaký obor?" ptala se sestra.

„Pokročilá historická studia – je to úžasná věc, vůbec není nudná."

„A pracuješ na své nové knize?"

„Permanentně." Dělal rešerše pro práci o odbojovém hnutí za druhé světové války. A nepřetržitě pátral po nezvěstných vojácích, prohledával místa havárií letadel a různá bojiště a hledal jejich ostatky, aby je mohl vrátit rodinám, toužícím po uzavření nezhojených traumat.

Margaret Ann si povzdechla. „To je tvrdý život."

„Měla bys mě přijet navštívit a podívat se, jak je tvrdý."

„To víš že jo. A vláčet s sebou své tři vzpurné teenagery a manžela workoholika. Jsem přesvědčená, že tvá přítelkyně archivářka – jakže se jmenuje?"

„Jmenuje se Vivi," připomněl jí Finn. „A není to moje přítelkyně. Moment, přijíždím k mýtnici," řekl, protože měl najednou toho rozhovoru dost. „Musím jet. Zavolám ti kvůli těm obrázkům, pokud bude co ti sdělit." Ukončil hovor a projel kolem neexistující mýtnice.

Most ho zavedl do úplně nového světa. Projížděl nízko položeným, rovinatým poloostrovem ve tvaru slzy. Nikdy vlastně tuto část země neprozkoumal, což bylo zvláštní, protože strá-